

Dombi Zuzsa meséje

Kuruty király koronája

Valamikor réges-régen Kuruty király az Óperenciás tenger egyik csendes zugában lakott. De el kellett költöznie onnan. Azért kellett elköltöznie, mert egy lyukas tankhajó bűdös gázolajjal csurgatta tele a víz felszínét, és Kuruty király nem szerette a gázolajszagot. Elindult hát bőrönddel a kezében, koronájával a feje búbján, más lakás után nézni.

Estére ért a nagy országútra. Már javában sötétedett. Hiába sietett, hogy minél előbb átugráljon az úton, egy autó bizony elütötte. Eltörött a lába, elrepült a bőröndje, elgurult a koronája. Így már olyannak látszott, mint egy közönséges varangyos béka, egy törött lábú, közönséges varangyos béka. Egész éjjel jajgatva remélte, hogy valaki észreveszi, és segít rajta. Lassan reggel lett.

Ahol a szegény Kuruty jajgatott, az országút mellett a kertben gyerekek játszottak. Doktorosat. Hajni volt a doktornő, Barbara pedig, mivel ő a legkisebb, a doktornő mellett segédkezett. Hozta-vitte a kellékeket, tette, amit kellett. Andris és Tomi mentős volt. Egy kiskosár szolgált mentő gyanánt. A két fiú a sziréna hangját utánozva rohagált a kosárával, hát-ha találnak valakit, aki sürgős segítségre szorul, és elcipelhetik az orvoshoz. Szerencsére meglátták az út szélén Kuruty király öfelségét. Gyorsan beletették a kosárba, vagyis hát a mentőbe, és szirénázva futottak vele a homokozóba, ahol Hajni doktornő már várta a beteget. Homokágy, homokasztal, homokkerítés jelezte, hogy ott a rendelő. Amikor elkészítették, senki nem gondolta, hogy igazi beteget fognak benne ápolni.

Hajni nagy szakértelemmel rakta két pálcika közé a törött lábat. Bekötötte, és a beteget egy papírdobozba tette. Szénát is szereztek alája. Egész nap szorgalmasan szedték neki a legyeket, amelyeket a kegyelmes úr olyan jóízűen fogyasztott, mintha ez lenne a legjobb ennivaló.

Gabika nem vett részt a betegápolásban. Ő a babáját sétáltatta az út mentén. Észrevette a fűben csillogó koronát. Felvette, és felpróbálta a baba karjára. Éppen ráillett. Azután a kisujjára is felhúzta, arra is pont jó volt. Így döntött, hogy gyűrűként mutat a legjobban. Fogalma sem volt, hogy az valójában a békakirály koronája. Egy veréb ült szemben a bokor

ágai között, ő is csodálkozva nézte a szépen csillogó holmit.

Éjjel, mikor minden elcsendesedett, Kuruty megszökött a dobozból. Ugrálni nem tudott a törött lábával, de mászni igen, mert a két kis pálcika erősen tartotta. Szerette volna megkeresni koronáját. Anélkül senki nem fogja elhinni, hogy ő a király. Meg kell találnia! Szegény Kuruty egész éjjel kutatott, keresett. Belenézett minden tücsöklükba, megnézett minden fűcsomót. Hogy is találhatta volna meg, hiszen Gabika ujján csillogott fényesen, díszesen, ő pedig aludt a szobában.

Hajnaltájt Kuruty király nagy fáradtan rogyott le valahova aludni. Arra ébredt, hogy a hasa nagyon felmelegedett. Rásütött a nap. Kinyitotta a szemét, és a feje felett meglátott egy szép piros kerek almát lógni a fa ágán.

– Jaj, de éhes vagyok – sóhajtott fel hangosan –, kár volt otthagynom azokat a kedves gyerekeket! Mennyi finom legyet fogtak nekem! Most aztán éhen halok, elsorvadok, kiszáradok.

– Már miért halnál éhen – szólt valaki az almafáról –, annyi hernyó van itt, hogy tíz ilyen kicsi béka is jóllakhat belőle.

Egy veréb volt. Lerepült a béka mellé, s akkor látta, hogy el van törve a lába.

– Ó te szegény, mi történt veled? No, majd hozok én neked enni!

Miközben Kuruty falatozgatott a veréb hozta kukacokból, elmesélte új barátjának, kicsoda, micsoda, honnan jött, és hogy hamarosan meg kell találnia a koronáját, mert anélkül ő csak egy közönséges varangyos béka, és senki nem engedelmeskedik a szavának. Pedig kell, aki a békaneveztségben eligazítja a bizonytalankodókat, tanácsot ad a tanácstalanoknak, feje a fejteleneknek, és valahogy kordában tartja ezt az ugri-bugri, kajla népet.

– Azt hiszem, tegnap a te koronádat láttam Gabika ujján – szólt vigasztalón a veréb –, ezelőtt nem volt ilyen szépen csillogó gyűrűje. Maradj itt, elhozom neked!

Ezzel széleseben elrepült. Kuruty királynak nem kellett sokat várnia, a kismadár már ott is volt.

– Elhoztad? Hol van? Ide velem! – hadarta a béka.

– Nem, nem hoztam el, nem lehet, most nem. A kislány ágyban fekszik, orvos van nála. Ahogy odaszálltam az ablakba, láttam, amint mutatja a dok-

tor bácsinak a gyűrűjét, vagyis a te koronádat. Én semmit nem tudok elvenni egy beteg gyerektől.

– No, akkor majd én beszélek vele – mondta a béka határozott képpel, és elvánszorgott a ház irányába. A gyerekek észrevették.

– Itt a törött lábú béka! Gyere, majd mi viszünk, ne járjál a fájós lábadon! Hova akarsz menni?

– Gabikával kell beszélnem.

– Ő most beteg, de biztosan megörül neked!

A kiskosárba tették, amit tegnap mentőnek használtak, és bevitték a beteghez. Gabika, amint meglátta, már mutatta is az ujján lévő koronát:

– Nézd, milyen szép gyűrűm van! – lázas arcán boldog mosoly sugárzott. – A doktor bácsinak is nagyon tetszett!

– Hát épp emiatt jöttem, az ugyanis nem gyűrű, hanem az én koronám. Én vagyok a békák királya. Tegnap, amikor elütött az autó, akkor gurult le a fejemről – mondta a béka, de a hangja nagyon bizonytalan volt.

Gabika arca hirtelen nagyon sápadt lett, szemében megjelent két kis csillogó könnyesepp, de azért hősiesen így szólt:

– Szívesen visszaadom. Nagyon szép koronád van, pont jó a kisujjambra.

– Nem, nem, maradjon a tiéd. Azért jöttem, hogy neked ajándékozzam, és még azért is, hogy elbúcsúzzam tőletek. El kell mennem. Köszönöm, amit értem tettetek. Gabika, gyógyulj meg hamar! Biztosan találkozunk még. Ezzel kimászott a kosárból, és a kert felé igyekezett. Barbara meg akarta fogni, de a többiek nem engedték.

– Hagyd, hadd menjen, nagyon sok béka várja már!

Hamar eltűnt a bokrok alatt.

Nem tudom, elhitték-e róla a békák, hogy ő a királyuk, de mintha nem ugrolna annyi béka az országúton, mintha nem kuruttyolnának össze-vissza esténként, amit olyan jó hallani a meleg májusi éjjeleken, és mintha kevesebb lenne a szünyog Hajniék háza körül.

Mi emberek biztosan nem ismerjük fel a békakirályt korona nélkül. Vigyázzatok hát minden békára, akivel találkoztok, mert hátha éppen ő Kuruty, a békák fenséges királya!

